

дизвикать нѣкакви забѣлѣжванія отъ страна на присѣд-
ствующи-тѣ.

Като що бѣхъ сѣднѣлъ пакъ край огъня, и док-
тора извика съ единъ строгъ гласъ: «Якове, ето тѣзи
книжка; занесъ ъж на спицаріѣ-та ми. Г-нѣ Силовенъ
ще ти даде нѣкакъвъ цѣръ за жена-та ти, и тогава да
ся даде на два пѣти, защото азъ мислѣъ че ти ниго-
га не ще да го платишь.» Азъ ся вгледахъ въ него,
или по-добрѣ да кажѣъ, азъ ся спрѣхъ и ся бояхъ— кой
може да кажѣъ защо? Да ли бѣхъ присмивки-тѣ, кои-то бѣхъ
принуденъ тѣй да тѣрпѣъ, или бѣше ли това отъ тѣлесно-
то ми изнуреніе? Азъ бѣхъ изѣлъ хлѣба, кой-то бѣдна-та ми
съпруга бѣше турила въ кошница-та ми за подхапка; и
както ся види това бѣше всичкія хлѣбъ, кой-то тя и-
маше. Но азъ сполучихъ да зема на заемъ три гроша
за да си купѣъ единъ самунъ хлѣбъ, малко сиреніе и
половина ока бира за обѣдъ. Но като зехъ половина
ока бира испѣрво, азъ поискахъ и друга половина, и
тѣй натакъкъ додѣ-то похарчихъ всички-тѣ си пари, а
при това азъ изгубихъ и дневна-та си работа. Въ това
врѣмя часъ-тъ трѣбваше да е билъ два слѣдъ срѣдъ
нощъ, и азъ не бѣхъ вкусилъ ни троха хлѣбъ отъ
подхапка насамъ, и почти прѣмирахъ отъ гладъ, и на-
истина бѣхъ достоенъ за това. Но както и да е, съ у-
морени стѣпки и още съ по-тѣжко сѣрдце, азъ зехъ док-
торова фенеръ, и въ сѣще-то врѣмя гледахъ окаянна-
та празнота прѣдъ себе си—къща-та си. И като вър-
вехъ не мислехъ ли азъ за спокойна-та и весела-та
къща на Г-нѣ Добре, и тенжора-та, коя-то вреше на о-
гъня; кога-то азъ, кой-то бѣхъ похарчилъ въ сѣщія день
толкова пари за бира, нѣмахъ ни троха хлѣбъ за се-
бе си или за фамилія-та си? И забравихъ ли азъ де-
сятчета-та, грошове-тѣ и лири-тѣ, кои-то бѣхъ изда-
ватъ по кѣрчи-тѣ, като продавахъ даже и постилки-тѣ
отъ подъ себе си и дрѣхи-тѣ отъ гърба си, и то само